

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Maternorum dolorum commiserationem Christo Domino
acceptissimam esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

CAPUT XXV.

De commiseratione etiam Matris DEI, filio compatiens, suscipienda.

§. I.

Maternorum dolorum commiserationem Christo Domino acceptissimam esse.

QVemadmodum Beatissimæ DEI Matri per jucundum est studium nostrum, cum in recogitandis filij sui cruciatibus sensu pietatis ac miserationis tangimur: ita vicissim ipsi filio acceptissimum est, si quis in maternis doloribus animo versandis occupetur, eiq; juxta crucem stanti, ac cum Unigenito suo patienti, pio consensu compatiatur. Quod ut confirmem, quiddam adjungo, quod primo aspectu mirum fortasse videbitur.

Siquidem in Vita B. Veronicæ de Binasco, ex Ordine S. Augustini, Christus ei Virgini dixisse fertur: gratiosissimas equidem sibi esse lacrymas, ex pia passionis suæ meditatione manantes: attamen sibi gratiorem esse recogitationem ac sensum dolorum, quibus Deipara Virgo in ipsa Christi passione conflictata est; idq; propter suum adversus illam, inexplicabilem & incogitabilem amorem. Ubi tamen non deerit fortè, qui existimet (quod in rem nostram & ipsum valeret plurimum) hæc, quædam sermonis figuram, & quasi rei augendæ gratiam ita à Christo dicta esse, ut nempe duntaxat significare voluerit: summo se flagrare desiderio, ut Matris suæ dilectissimæ dolores (omni quidem sensu & opinione nostram majores) devoto studio commeditemur: nihil tamen causæ esse video, cur ipsa verborum proprietas relinquenda sit, cum & in rigore sermonis non uno sensu vera esse possint, si modò matrem, ejusve dolores, non quo-

quomodocunque, aut per se solitariè spectemus, sed cum certo respectu ad filium, atque ad ipsam filij passionem.

22. q. 27. a.
8.

Nam quemadmodum cum S. Thoma sentiunt communiter Theologi: diligere proximum propter DEUM, maioris esse excellentiæ & meriti, quàm tantum DEUM diligere, propter se ipsum, quia sic dilectio proximi includit etiam dilectionem DEI: ita dicere possumus in præsentem; piæ affectum erga dolores matris, filij respectu conceptum, Christo gratiorem jucundiorémq; esse, quàm si cruciatum ipsius filij solitariâ commiseratione tangamur; quòd ea pietas adversus matrem, insuper includat pietatem in filium; qui utique, cum vel uni ex minimis suâ causâ exhibitam misericordiam, perinde ac sibi impensam aspiciat; multò magis, quod in desolatam afflictissimamq; ejus parentem commiserationis ac velut solatij collatum sit, ad se pertinere existimabit.

de lam. B. V.

l. 1. c. 35.
l. 6. c. 9.

Rursum, si ex S. Bernardi aliorumq; Doctorum sensu (quod item non semel B. Birgittæ revelatum accepimus) dolor ille, quem de matris luctu & dilectissimi cordis ejus angustijs, sympathiâ quadam percipiebat filius, excessisse prohibetur eum dolorem, quem de suis ipse vulneribus cruciatumq; caperet, ita ut (quæ verba sunt Arnaldi Carnotensis) *in matre amplius, quàm in se pati videretur*: consequens est, ut (quod ajunt) ex parte subjectæ materiæ, & cæteris partibus, gratius illi accidat studium nostrum, cum ipsi compatimur in matre, eumq; dolorem, quem ipse maximum atque acerbissimum expertus sit, benevolâ quâdam condolentiâ quodammodo quasi lenire ac mitigare conamur.

De Laudib.
B. M.

Tandem ea est vis magni & ardentis amoris; ut qui alterum vehementer diligit, si quando utrumq; una involvat calamitas, illi potius quàm sibi succurri malit: præsertim ubi is amantis gratiâ in eam necessitatem incidit. Cum igitur optimus Redemptor parentem suam nimio pete

diligeret, & dolorum ejus magnitudinem perspectam haberet, iisq; illam intelligeret, suâ unius causâ atque amore, opprimi & quasi exanimari: potuit non immeritò, istud sibi debiti solacij, quod dolenti præstat piè condolentis affectus, in dulcissimam parentem suam quodammodo transferre, atque ut ei potius à nobis exhibeatur, expetere; atq; ita testari, id sibi gratius acceptiusq; esse.

§. 2.

Ad idem exercitium usurpandum propria quadam incitamenta.

HOc igitur *primum* ac princeps esto in rem præsentem incitamentum: id exercitij Filio Virginis Domino nostro summo perè placere, & si quem pietatis affectum in Matris dolentis solacium impenderimus, id omne tanquam sibi impensum, gratanter acceptum habere.

Secundum: Ipsam etiam Virginem DEI Matrem id ipsû à nobis studiosè expetere. Cujus utique illæ sunt voces ad S. Birgittam: *Respicio, si fortè sint aliqui, qui compatiantur mihi, & recogitent dolorem meum: & valde paucos invenio, qui cogitant tribulationem & dolorem meum. Ideo, filia mea, licet à multis oblita & neglecta sim, tu tamen non obliviscaris me: vide dolorem meum, & imitare quantum potes. Considera dolorem meum & lacrymas, &c.* L. 2. c. 24.

Tertium: quòd id ipsum à nobis postulet magnitudo doloris ejus: quæ nempe & à filij sui nativitate (ut ipsa dicebat eidem S. Birgittæ) usque ad mortem ejus, tribulatione plena fuit; & filio suo moriente, in abyssum quandam amaritudinis immerfa est; uti ponderabitur paragrapho sequenti.

Quartum: quòd eo piæ mentis officio, gratus agnosceretur in amantissimam Matrem animus, increfcescat amor, tenesceret cordis devotio, roborabitur fiducia, & multiplex